Magii nelze skrývat navždy

Společnost magických předmětů

Gareth Brown

přeložil Lumír Mikulka

SPOLEČNOST MAGICKÝCH PŘEDMĚTŮ

GARETH BROWN

Společnost magických předmětů

přeložil Lumír Mikulka

FOBOS

Copyright © Gareth Brown 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Lumír Mikulka, 2026
Cover © Martin Kopecký, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8748-7

May z lásky ke knihám.
A všem knihkupcům na světě ze stejného důvodu.

PROLOG:

ATLAS ZTRACENÝCH VĚCÍ (2015)

Imelda Sparksová se nacházela sama a vyčerpaná v divočině Nevady, nikdy však nebyla šťastnější.

Posadila se na kámen na okraji turistické stezky, položila si tašku na nohy a vytáhla lahev s vodou. Večerní slunce se měnilo v sytě oranžovou šmouhu těsně nad obzorem a obloha nad pustinou Velké pánve zvolna nabírala barvu cukrové vaty a broskví. Nad hnědavou plání se v dáli do výše zvedala bouřková mračna jako kouř z táborových ohňů a Imelda si pomyslela, že tohle je jeden z nejkrásnějších výhledů, jaký se jí kdy naskytl.

Pohlédla dolů k místu, kde se svah strmě svažoval. Dno rokle halily stíny, které pomalu stoupaly vzhůru směrem k ní. Už brzy nastane příliš velká tma, než aby měla šanci najít to, co hledala, možná dokonce taková, že hodinu vyžadující cesta zpět k autu bude nebezpečná.

„Blbost," zamumlala. Vrátila lahev s vodou do tašky a rukou se dotkla květiny, kterou Magda před lety vyšila křížovým stehem na plátěnou klopu. Imeldu napadlo, jak asi Magda strávila dnešní den v Londýně. Nejspíš prací a večer pak psaním. Magda chtěla být spisovatelkou, což podle všeho vyžadovalo veškerý její čas i pozornost. Imeldy se někdy zmocňovaly obavy, že si

Magda v životě nenechává dost prostoru pro přátele či lásku, ale její dcera vždycky věděla, co chce. Už od malička. Imelda se usmála, když si vzpomněla na Magdu v mnohem mladším věku, jak dupala po domě a předstírala, že je dinosaurus, ještě dlouho poté, co jí bylo řečeno, aby šla spát. Ta šťastná vzpomínka ale vybledla, když Imelda upřela oči do dálky a uviděla slunce, jak se dotýká obzoru.

„No tak, pojď už," zamumlala si pro sebe.

Vytáhla ze zadní kapsy do čtverce složený papír a rozložila ho, aby si ho prohlédla ve zlatavě růžovém světle. Byla to ručně nakreslená mapa vyvedená černými čarami, podrobně zachycující Imeldino okolí. Uprostřed stránky byla načrtnutá hvězdička určující místo, kde se má nacházet ta ztracená věc – jako křížek označující místo pokladu na mapě v nějakém filmu. Od chvíle, kdy se Imelda na nákres podívala naposledy před patnácti minutami, se mapa změnila; obraz na papíře se proměňoval neustále, protože tohle nebyla obyčejná mapa. Byl to atlas ztracených věcí, průvodce po pohřešovaných magických artefaktech.

Atlas již Imeldu vytáhl na cestu po Evropě. Našla tam jednu ohmatanou zlatou minci v malém muzeu v Bavorsku, křížek v přeplněném starožitnictví v římské čtvrti Trastevere a taky modrý karafiát (ten se v Imeldině vlastnictví ocitl před pouhými několika dny) v klopě vrásčitého pěstitele cibulek pracujícího na tulipánových polích východně od Amsterdamu. Poté, co Imelda onu květinu získala (což vyžadovalo jistou dávku nenásilného přesvědčování a štědrý finanční dar onomu starému muži), jí atlas ukázal, že další ztracenou věc lze najít v Nevadské poušti ve Spojených státech. Nasedla na linku na letišti Schiphol, po příletu do Las Vegas si pronajala auto a pak ujížděla čtyři hodiny po dálnici 93 na sever do divočiny, než odbočila na západ na horskou stezku.

Když se Imelda nyní dívala do atlasu v tlumeném světle pohasínajícího dne, zrak se jí rozmazával únavou. Krk měla ztuhlý z těch několika hodin strávených za volantem a pulzující

bolest v kolenou a kříži byla jako brblající společnice kazící tenhle výlet neustálým reptáním.

Zavrtěla hlavou, aby si pročistila zrak, a zadívala se do atlasu. Ta ztracená věc se nacházela blízko, možná jen pár metrů od místa, kde Imelda právě seděla. Pokud ji rychle najde, stihla by se vrátit k autu, než se úplně setmí. Zavřela oči a představila si několik nocí v luxusu drahého hotelu v Las Vegas, pořádnou bublinkovou lázeň a tác s jídlem od pokojové služby.

„To by byla paráda," zamumlala.

Věděla, že je unavená, a to nejen z hodiny chůze na svých šedesátiletých nohou, ale také ze tří měsíců plných cestování a dobrodružství. Imelda měla vždycky snadný život – byla dítětem bohatých (byť věčně nepřítomných a občas i problematických) rodičů a coby dospělá se věnovala výtvarné tvorbě, žila si pohodlně z dědictví a s přiměřeným úspěchem malovala krajinky a portréty. Když se jí narodila Magda (nečekaně, to bylo Imeldě něco přes třicet), soustředila energii na to, aby byla takovou matkou, jakou ona sama nikdy neměla: tedy trávící čas s dcerou, pozornou a milující. Jenže Magda byla nyní dospělá a Imelda stále více zjišťovala, že má pro sebe tolik času, až neví, jak s ním naložit. Proto se před třemi měsíci s radostí chopila myšlenky vydat se sama na velké dobrodružství a hledat ztracené věci.

A bylo to *skutečně* dobrodružství, navíc úspěšné, takže se vrátí k Frankovi s předměty, které se budou moci přidat do sbírky Společnosti. Včetně toho, jenž snad najde, jak doufala, na této turistické stezce.

„Pokud se do toho konečně pustíš," zamumlala, „místo abys tu seděla a snila."

Znovu se zadívala do atlasu a zjistila, že právě teď by měla sedět přímo na té ztracené věci.

„Ale to nedává smysl," zamumlala zmateně a papír otočila pro případ, že by něco mylně pochopila (což se u mapy, která se neustále měnila, mohlo snadno stát). Pak vstala a otočila se na podpatku, pohledem přejela po svahu a balvanech a po

holé zemi, která ji obklopovala. Vše bylo nyní zalito mdlým, bezbarvým světlem. „Má to být přímo tady."

Blížící se tma představovala hrozbu, kterou se Imelda snažila ignorovat, ale husté stíny číhaly kolem jako zvířata čekající na okamžik, až slunce zmizí, aby se vrhly na kořist. Docházel jí čas.

Bezradně vzdechla, ignorovala zapadající slunce a snažila se pochopit, co jí atlas sděluje, jenže ta ztracená věc se znovu pohnula a nyní byla vyznačená kousek napravo za ní. Nacházela se snad v potoce? Nebo se vznášela ve vzduchu unášena termickými proudy? Jak se mohla pohybovat? Imelda bezmocně povzdechla a kopla do malého kamene, který odlétl pryč, než znovu dopadl a odrážel se po svahu dolů do rokle.

„Na tohle nemám čas," zvolala k nebi.

Pohlédla nahoru do svahu, jako by tam chtěla najít odpovědi či inspiraci, ale viděla pouze další kameny, křoví a balvany. A…

Někdo tě sleduje!

Imelda překvapením zalapala po dechu a přiložila si ruku na hruď, zatímco jí srdce začalo bušit jako buben. Ve svahu uviděla neznámého člověka. Muže. Jen tři nebo čtyři kroky od stezky. A sledoval ji.

Co to má sakra znamenat?

Ten muž byl naprosto nehybný, seděl v podřepu s rukama kolem kolen, ale byl otočen k Imeldě a ona věděla, že ji pozoruje.

Že ji vlastně sledoval celou dobu, co seděla na tom kameni.

Imeldě naskočila husí kůže a hlavou jí uháněly myšlenky a obavy.

Proč mě na sebe neupozornil? Co je to za způsoby?

Když bylo zřejmé, že ho Imelda zahlédla, muž se rychle postavil. Měl na sobě staré modré džíny a hnědý voskovaný kabát navlečený přes kostkovanou flanelovou košili a tričko. Na hlavě vybledlou modrou baseballovou čepici. Chvíli nehybně

stál, vánek si pohrával s límcem jeho košile, ruce držel mírně od těla, jako by se rozhodoval, co má dělat.

Imelda ho pozorovala a cítila se nepříjemně, aniž by dokázala přesně určit proč. Nebyly to jen rozpaky z toho, že ji ten muž sledoval; bylo v tom ještě cosi jiného. Něco, co nedokázala přesně pojmenovat. Něco, co souviselo s tím, jak se cítila, když se na něj dívala. Jediné, s čím by to dokázala srovnat, byla mořská nemoc, ale to nedávalo vůbec smysl.

„Nic jsem nedělal," promluvil muž najednou, téměř kňouravým hlasem. „Nesledoval jsem tě."

Ale ano, sledoval. Takže lžeš. První věc, kterou jsi mi pověděl, je lež.

„To je v pořádku," odpověděla Imelda a snažila se o neutrální tón hlasu.

Sklopila pohled k zemi a mysl jí nabídla vzpomínku na jedno setkání před mnoha lety, kdy se jako výrazně mladší žena ocitla na konci dlouhé noci strávené ve městě sama v londýnské stanici metra. Tu noc tam byl bezdomovec, který působil zpočátku jako šarmantní chlapík. Jako veselý opilec, který si s Imeldou povídal a vtipkoval. Jenže pak se v jediném šokujícím okamžiku proměnil. Imelda si dodnes pamatovala, jak se z jeho úsměvu vmžiku stal agresivní úšklebek, jak ji najednou bezdůvodně, aniž by ona cokoli udělala, napadl, protože si myslel, že u sebe má peníze. Okouzlil ji, aby otupil její ostražitost, a pak ji zbil. Na ústup se dal až ve chvíli, kdy proud vzduchu a skřípění brzd signalizovaly příjezd vlaku. Imelda nikdy nezapomněla, jak zranitelná a slabá se oné noci cítila, když ležela v slzách na nástupišti, zatímco útočník uprchl. Teď, na stezce ve společnosti tohoto podivného muže, který ji předtím šmíroval a z něhož se jí dělalo neskutečně špatně, ji vědomí téže strašlivé zranitelnosti mrazilo až do morku kostí.

Jsi sama, hodinu cesty od auta a už se stmívá. A něco na něm není v pořádku. Do jaké situace ses to dostala, Imeldo?

Muž znovu promluvil: „Byl jsem tu první."

Imelda přikývla a snažila se být přátelská a klidná, i přes adrenalin, který jí proudil v žilách. „Ano," odtušila. „Já vím. Omlouvám se."

Muž udělal tři neohrabané kroky, jak poskakoval dolů po svahu, a zastavil se pár metrů před ní. Imelda couvla a snažila se odhadnout jeho úmysly, i když ji celé její tělo nutilo, aby se otočila a dala na útěk.

Spíš by ses tak maximálně otočila a odbelhala. Ve svém stavu nikam neutečeš. Jemu přece utéct nedokážeš!

Pod čepicí měl muž podlouhlý hubený obličej, opálený a ošlehaný větrem, jako by trávil hodně času venku. Jeho tmavé oči se neustále pohybovaly, ani na okamžik nezůstaly v klidu a vyhýbaly se Imeldině pohledu. Pomyslela si, že bude mladší než ona, mohlo mu být snad něco přes čtyřicet, ale s jistotou se to dalo říct jen těžko. Vlasy pod čepicí měl hnědé, bez náznaku šedin, na jeho tvářích viděla strniště. Na tom muži nebylo nic konkrétního, co by mohla označit za špatné – spíš naopak, jeho rysy by se daly objektivně považovat za hezké.

A přesto…

Imeldě se zježily chloupky na zátylku při pomyšlení, že ji ten muž pozoroval, aniž by o tom věděla. Co by udělal, kdyby si ho nevšimla? A proč byl sám venku v divočině při západu slunce?

„Nesledoval jsem tě," zopakoval neznámý, pohlédl Imeldě do očí, a pak rychle odvrátil pohled.

Má vyhýbavý pohled. To je ono. Vyhýbavý.

„Já ti věřím," zalhala Imelda.

Muž sklopil pohled na Imeldinu tašku ležící na zemi jako napůl vyfouknutý fotbalový míč. Pak pomalu přejel očima po jejím těle, bez emocí, jako krejčí, který hodnotí oblečení na modelce. Imelda se zachvěla, její mysl zuřivě bojovala s náporem mořské nemoci a snažila se pochopit, co to je, co ji tak rozrušuje.

On má tu ztracenou věc!

Odpověď přišla z ničeho nic a okamžitě dala světu smysl. Atlas ji zavedl ke ztracené věci, jež se měla nacházet kdesi poblíž,

a ten muž tam celou dobu byl. Musel ji mít, možná v některé z kapes. Tu nevolnost musela cítit kvůli té ztracené věci.

Jenže taková odpověď vedla k dalším otázkám, k dalším věcem, kvůli nimž by si měla dělat starosti.

Co je to za věc, kterou má? Co s ní může udělat? A co může udělat tobě, Imeldo?

Imelda couvla o další krok, nejistá kvůli neznámé ztracené věci, kterou měl podivný muž u sebe. Nejraději by sebrala tašku, omluvila se a odešla. Ale sotva se pohnula, mužovy oči se zúžily, a ta prostá změna v jeho výrazu, jako když mrak přechází přes slunce, znásobila její neklid. Příliš to připomínalo proměnu, kterou před lety uviděla na tváři bezdomovce v metru, až příliš to připomínalo okamžik, než ji napadl.

Už je to tu zase!

Panika rozervala pouta, kterými se ji snažila držet na uzdě, a všechny racionální myšlenky se rozpadly na kusy. Imeldino tělo rozhodlo za ni a udělalo dva spěšné kroky pozpátku k tašce. Při druhém kroku už ale její noha našla pouze prázdný prostor tam, kde měla být pevná půda.

Sakra!

Okamžitě si uvědomila svou chybu a zalapala po dechu. To už ale ztratila rovnováhu a zaklonila se, aniž by mohla čímkoli vyvážit posunuté těžiště. Její paže se automaticky roztočily ve snaze najít oporu. Atlas ztracených věcí jí vyklouzl z rukou a vlál ve větru jako ptáče, které se pokouší létat. Mužovy oči a ústa se rozšířily překvapením. Vrhl se vpřed, právě když Imelda cítila, že se naklání dozadu za bod, odkud nebude návratu, a hmátl po ní tlustými, špinavými prsty, jako by se ji snažil zachytit. Imelda zjistila, že se jí hnusí představa, že se jí dotýká, i když to bylo proto, aby ji zachránil před pádem. Jeho prsty se jí dotkly, přejely jí po šatech a zachytily se o křížek visící na řetízku. O křížek, jenž vypátrala před několika týdny v Římě. Imelda cítila, jak se jí řetízek zařezává do krku, zatímco nesl celou její váhu. Zaplavil ji pocit úlevy a neochoty něčemu takovému uvěřit. Pak se ale ozvalo hlasité prasknutí,

když se řetízek přetrhl, a Imelda se ocitla ve vzduchu, zatímco padala ze světla dolů do stínů skalnaté rokle.

Vybavila se jí vzpomínka: obraz z doby, kdy naposledy létala. Bylo to před mnoha lety a Magda se usmívala ve vzduchu vedle ní. Pak se Imeldina hlava rozbila o balvan o šest metrů níž na svahu a ona byla na místě mrtvá.

A měla tak zůstat téměř dva roky.

ČÁST PRVNÍ:

NOC PLNÁ NAPĚTÍ

OBLÍBENÉ MÍSTO MAGDY SPARKSOVÉ (2025)

Oblíbené místo Magdy Sparksové se nacházelo na adrese Bell Street 114 v londýnské čtvrti Marylebone v nenápadném třípatrovém městském domě v georgiánském stylu, identickém s mnoha jinými budovami v té ulici.

Přízemí domu a dvě podlaží nad ním zabíralo knihkupectví se starými i novými knihami nesoucí název Knihy z Bell Street. Stěny jeho místností byly od podlahy až ke stropu pokryté policemi a knihovny se zde tyčily na starých dřevěných podlahách všude, kde se našlo místo. Knihy byly nacpané do každičkého volného koutu. Vázané knihy i obrazová alba, paperbacky se zažloutlými stránkami a popraskanými hřbety a dokonce i staré komiksy, jejichž barvy vybledly stářím. Jako by celý dům byl spíše z knih než cihel a podle Magdy to bylo jen dobře. Strávila v Knihách z Bell Street mnoho hodin ve šťastné samotě, objevovala dávno zapomenuté romány, někdy s ručně psanými poznámkami na okrajích nebo na titulní stránce a vybledlými značkami perem či tužkou od lidí, kteří už dávno opustili tento svět. Ale třebaže ten obchod milovala, Knihy z Bell Street nepředstavovaly důvod, proč byla adresa Bell Street 114 Magdiným nejoblíbenějším místem na světě.

Nejvyšší patro městského domu bylo přestavěno na byt, kde žil majitel knihkupectví Frank Simpson. Sám, co Magda

pamatovala. Frank byl pro Magdu ze všech lidí, co znala, nejblíž k otci. Magda byla, jak jí kdysi pověděla její matka, nádherným výsledkem ve všech ohledech tuctového a anonymního opileckého románku, a byla vychovávána výhradně (a podle názoru Magdy naprosto úspěšně) svou matkou Imeldou. Imelda však vždy milovala také knihy a v průběhu Magdina dětství často navštěvovala toto knihkupectví, čímž v Magdě již v raném věku zasela lásku ke knihám. Bylo mnoho víkendů, během nichž Imelda brala Magdu na zákusek a mléčný koktejl do nedaleké kavárny nebo na zmrzlinu do jedné z rušných cukráren v Covent Garden, kde pozorovaly turisty, a poté se spolu vydaly do Bell Street, aby si každá mohla koupit nějakou novou knížku. A tam býval Frank – ukládal knihy do regálů nebo si četl v křesle za starým psacím stolem, který používal jako prodejní pult. Kdykoli se Magda s matkou objevily, Frankovi se rozzářila tvář, posadil si Magdu na koleno a říkal jí Jiskřičko kvůli jejím jasně rudým vlasům, a bylo na něm vidět, jakou má radost, když pobíhala po knihkupectví a hledala obrázkové knížky a komiksy.

„Knihkupectví by neměla být tichá a ponurá!" prohlašoval, kdykoli některý ze zákazníků nakrčil nos nebo se zakabonil nad Magdinou živostí. „Tohle není knihovna! Jsme místem zasvěceným příběhům a dobrodružstvím a děti by měly dělat hluk, když chtějí!"

Někdy s matkou navštěvovaly Franka v jeho bytě a Frank jí pak dával cukroví nebo čokoládové bonbóny ze skříně, kterou vždycky nazýval (se spikleneckým mrknutím nebo zajiskřením v oku jen pro Magdu) Magdina kouzelná spíž. V pozdějších letech, kdy už Magda studovala práva na univerzitě a bydlela na studentské koleji, navštěvovala Franka každý týden a sedávali spolu, zatímco v pozadí hrálo rádio a oni si dávali něco na zub, povídali si nebo se bavili stolními hrami. Frank žil sám, ale jeho byt nikdy nepůsobil jako osamělé místo – byl pohodlný a útulný, se stolními lampami, které vrhaly medově zbarvené světlo do rohů, a měkkými křesly, do nichž se člověk mohl

zanořit jako do objetí blízkého přítele. Byt měl vikýřová okna skýtající výhled na střechy Marylebone a Magda si vzpomínala, jak v těch oknech coby malá holčička sedávala a pozorovala svět pod sebou – jahodově zbarvené střechy dvoupatrových autobusů projíždějících po okolních ulicích. Z Frankova bytu si odnesla mnoho šťastných vzpomínek, jako dítě i jako dospělá, ale ani *to* nebyl důvod, proč byla adresa Bell Street 114 jejím nejoblíbenějším místem na světě.

Pod Knihami z Bell Street se skrytý před zraky ostatních, bez vnějších známek své existence, nacházel i suterén. V georgiánské a viktoriánské éře tento prostor sloužil jako obydlí pro služebnictvo, které trávilo dlouhé hodiny lopotou pro bohaté Londýňany obývající horní patra. V první polovině dvacátého století se z přízemí domu stalo krejčovství a suterén byl přeměněn na sklad látek, vlny a odstřižků. A pak, když v půli století krejčovství vystřídalo knihkupectví, proměnil se suterén v něco úplně jiného. A právě suterén domu na adrese Bell Street 114 byl pro Magdu Sparksovou nejoblíbenějším místem na světě.

Neboť šlo o místo, v jehož zdech se skrývalo neuvěřitelné tajemství. O místo plné záhad a magie.

Bylo to místo schůzek Společnosti magických předmětů.

MIMOŘÁDNÁ SCHŮZKA

Po celou dobu, co byla Magda členkou, pořádala Společnost magických předmětů pouze dvě schůzky ročně, jednu na konci dubna a druhou na konci října. Coby nejdéle sloužící člen skupiny a předseda Společnosti mohl Frank Simpson svolat mimořádné setkání, kdykoli by chtěl, ale nikdy to neudělal – anebo přinejmenším nikdy až do jednoho slunečného rána na začátku podzimu, deset let poté, co Magda do Společnosti vstoupila.

„Potřebuji svolat schůzku," oznámil Frank a vyrušil Magdu telefonátem od snídaně. „Na dnes večer."

„Dneska?" zeptala se s šálkem čaje v jedné ruce, telefonem v druhé a návalem adrenalinu, který se jí rozléval žilami, jako když startuje sportovní automobil. „Schůzku?"

„Ano," potvrdil Frank. „Můžeš přijít? Nebo máš něco důležitého na práci?"

Magda byla spisovatelka a nedávno dokončila korektury své sedmé knihy. Její plán na onen den spočíval v tom, že zůstane co nejdéle v pyžamu a bude si číst a pít čaj v pohodlí svého obývacího pokoje. Na práci neměla nic. „Samozřejmě, že můžu přijít," přisvědčila. „Ale proč se scházíme?"

„To ti řeknu, až přijdeš. Ještě to pár hodin počká."

Nepříliš užitečná odpověď, ale nikoli nečekaná.

Magda bydlela již dlouho sama na Norfolk Road v londýnské čtvrti St. John's Wood v samostatně stojícím georgiánském

domě postaveném někdy kolem roku 1830. Dům byl mnohem dražší, než by si kdy z příjmů spisovatelky mohla dovolit, ale zdědila ho (spolu s velkým jměním) po matce. Magda na tom domě milovala mnoho věcí – prostor, velká okna, jimiž dovnitř proudilo světlo, zahradu se vzrostlými stromy a prostý fakt, že každá místnost jí připomínala šťastné chvíle z dětství –, ale jednou z nejlepších věcí na něm bylo, že se nacházel jen kousek cesty metrem od Knih z Bell Street. Často navštěvovala Franka, aby s ním povečeřela, popovídala si nebo si jen tak prohlížela knihkupectví. Ten den se Magda rozhodla jít pěšky, protože cítila potřebu zbavit se nervózní energie pulzující jejím tělem od chvíle, kdy ji Frankův telefonát vyrušil od snídaně.

Vyrazila z domu s dostatečným předstihem a vychutnávala si příjemnou procházku městem zaplaveným teplým světlem podzimního večera. Dlouhé stíny se táhly po chodnících jako rozlitá tuš a zelené stromy s listím úplně nahoře zbarveným do zlata vypadaly jako jablka namočená v karamelu. Když se přiblížila ke knihkupectví, uviděla Franka přes výlohu, jak sedí jako sova za starým psacím stolem s nosem zabořeným do jakési ohmatané vázané knihy. Byl to hubený muž, nemotorně shrbený na židli, s nohama ohnutýma do nevzhledných, pramálo elegantních úhlů. Za ním, na polici, kde uchovával první vydání knih a další cenné tisky, byla rovněž jeho sbírka šesti dosud vydaných Magdiných románů, všech natočených titulními stranami do místnosti. Tato dekorace Magdu vždy zahřála u srdce. Byla hmatatelným důkazem Frankovy hrdosti na její literární úspěch.

Když se přiblížila, Frank vzhlédl a mávnutím ruky naznačil, aby šla dovnitř. V knihkupectví bylo dusno, protože ho celý den vyhřívalo slunce, ale plnila jej současně konejšivá vůně starých knih. „Jiskřičko!“ zvolal Frank a zvedl se ze židle. Byl oblečený jako obvykle – jako učitel: vínový svetr do véčka natažený přes košili s kravatou, hnědé manšestrové kalhoty a stejně hnědé praktické boty.

Krátké šedivé vlasy měl pečlivě učesané a oči se mu zaleskly za brýlemi, když se snažil protáhnout mezi stolem a knihami, které se nejistě opíraly o zeď. Frank byl vysoký a Magda malá, takže když se objali, Magdina tvář se otřela o jeho svetr. Její smysly zaplavila vůně pracího prášku, který Frank používal, a mnoho vzpomínek na předchozí hodiny strávené v jeho společnosti. Ale ještě více než to. Cítila také, jak je Frank přes oblečení hubený.

Je samá kost. Nemá na sobě ani gram tuku. Je to jako objímat žehlicí prkno. Byl vždycky takový?

„Tak jsi dorazila!" vydechl Frank, když se od ní odtrhl.

„Jak bych mohla nedorazit?" zamumlala Magda. „Co jiného mám dělat, když svoláš mimořádnou schůzku? O co vlastně jde?"

Frank její otázku odbyl mávnutím ruky a vrátil se za stůl. „Na to si budeš muset počkat," řekl a vyhnul se jejímu zkoumavému pohledu. „Běž dolů, já hned přijdu." Posadil se, vzal si knihu a znovu zkřížil nohy, čímž naznačil, že se v dohledné době nikam a za nikým nechystá. „Musím to tady zavřít."

„Nevypadá to, že bys zavíral," poznamenala Magda a snažila se nedat najevo rozladění. „Už zase sedíš."

Pokrčil rameny. „Chci dočíst kapitolu."

S pocitem bezmoci, že se nedočkala vysvětlení, a netrpělivá, kdy je uslyší, prošla Magda dveřmi v rohu místnosti do úzkého prostoru za nimi. Staré sešlapané schody vedly dolů k dalším dřevěným dveřím. Zdály se staré, ale Magda věděla, že jsou vyztužené ocelí. Vedle nich byla na zdi umístěna až nepatřičně působící moderní bezpečnostní klávesnice, která k odemčení dveří vyžadovala šestimístný kód. Když Magda došla na dolní konec schodů, zadala kód a chvíli počkala, až se magnetické zámky odemknou. V hrudi jí jako struny kytary vibrovalo známé vzrušení stejně jako před deseti lety, když jí sem byl povolen vstup poprvé.

Jakmile vešla do suterénu, uviděla, že Will Pinn už tam je. Seděl u velkého kulatého stolu uprostřed místnosti a hleděl na

své sepnuté ruce. Po jejím příchodu vzhlédl. „Magdo," oslovil ji s úsměvem na tváři.

„Ahoj, Wille," odpověděla. Když se přiblížila k němu, vstal, aby se mohli krátce obejmout. Will nebyl objímací typ, ale zdálo se, že pro Magdu byl ochoten udělat ústupek.

„Jak se máš?" zeptala se Magda, protože předpokládala, že o důvodu, proč Frank svolal schůzku, ví Will stejně málo jako ona.

Will přikývl. „Skvěle, děkuju, a co ty?"

„No, znáš to," usmála se. „Šťastná a bezstarostná jako vždy."

Will byl hodinář a provozoval malý obchod s dílnou v tiché ulici mezi Marylebone a Mayfair. Magda tuto profesi vždycky považovala za optimální pro Willovu povahu. Byl introvert a zdálo se, že raději tráví čas sám v dílně, kde se věnuje složité jemné práci, než aby se zabýval nepředvídatelnými lidmi. Byl to štíhlý muž s modrýma očima za brýlemi s drátěnými obroučkami a zplihlými blond vlasy. Měl bledou pleť člověka trávícího většinu času pod umělým osvětlením. Magda z vlastní zkušenosti věděla, že Will má rád luxusní věci. Pil drahou mletou kávu, dopřával si potraviny z nejlepších londýnských nezávislých lahůdkářství a navzdory samotářské povaze se vždy oblékal do kvalitních obleků šitých na míru, jež byly jeho brněním proti nejistému, iracionálnímu světu. Will byl členem Společnosti déle než Magda, vstoupil do ní po smrti svého otce, několik let předtím, než zemřela Magdina matka Imelda.

„Jak jde život spisovatelky?" zeptal se Will, když Magda obcházela kolem stolu.

„Dobře, dobře." Pokrčila rameny. „Právě jsem dokončila korektury další knihy. Měla by vyjít koncem příštího roku."

Will pomalu přikývl, jako by to byla zajímavá informace, ale Magda vážně pochybovala, že by někdy přečetl byť jen jedinou z jejích knih. Psala thrillery a dobrodružné příběhy pod pseudonymem Miranda Hepworthová a Will se jednou zmínil, že dává přednost četbě literatury faktu, zejména knih

o technice a vědě. Zcela neúmyslně vyvolal Magdino podráždění, když přiznal: „Nemám rád vymyšlené příběhy."

„Víš, proč se dnes scházíme?" zeptal se Will.

Magda zavrtěla hlavou. „Frank nic neprozradil." Svlékla si kabát a pověsila ho na opěradlo židle. „Zjevně ani jednomu z nás. Ale bude to určitě kvůli Henriettě, že?"

Will se zamračil. „Henry," zamumlal. Magdě připadalo, že Will si na Henry už dlouho ani nevzpomněl.

Henrietta Wisemanová – nebo též Henry – byla čtvrtým členem Společnosti, ale na schůzce se neobjevila už přes tři roky. Nikdo o ní nic neslyšel a ani nevěděli, kde je, ale Frank ji i přes její dlouhou nepřítomnost odmítal nahradit někým jiným.

„Když Henry přestala docházet, tak taky žádnou mimořádnou schůzku nesvolal," poznamenal Will. „Proč by ji svolával teď? Nikdy jsme neměli mimořádnou schůzku, Magdo. Nikdy. Ani kvůli Henry."

Magda ve Willově hlasu zaslechla znepokojení a jeho úzkost se začala přenášet i na ni. „Musí to být kvůli Henry," trvala na svém a snažila se o tom přesvědčit sama sebe.

Podívala se přes stůl na prázdnou židli, na které Henrietta vždy sedávala, a uvědomila si, jak moc jí přítomnost té ženy chybí. Henrietta byla možná o dvacet let starší než Magda, ale vždy se vyznačovala vitalitou mnohem mladšího člověka. Měla přirozené charisma a bývala drzá a neuctivá až do té míry, že by se dala označit za potížistku, ale současně vždy s okouzlujícím úsměvem či jiskrou v oku, takže jí lidé všechny hříchy odpouštěli. Co Henrietta přestala chodit, nebývala už setkání Společnosti tak zábavná.

„Nenapadá mě, o co jiného by mohlo jít," pokračovala Magda. „Možná se Frankovi ozvala?"

Will přikývl, ale vypadal roztržitě a prsty jedné ruky si neklidně poklepával na klouby druhé. Magda si povzdechla, zklamaná, že Will nedokázal objasnit, proč je Frank svolal. Pohledem přejela po suterénu, aby zkontrolovala, zda je vše

v pořádku. Byl to velký obdélníkový prostor s jasně svítícími a bzučícími zářivkami na stropě. Stejně jako v knihkupectví nahoře pokrývaly většinu stěn od podlahy ke stropu police, ale tady na nich nebyly jen knihy. Plnily je krabice a plechovky, hromady papírů a nejrůznější drobnosti – směsice zapomenutých, rozbitých nebo ztracených předmětů každodenní potřeby.

Stranou od regálů se nacházel malý stolek, na kterém stála konvice, kávovar a krabice sušenek. Pod stolem se ukrývala spokojeně bzučící mini lednička. Na zdi nad stolem byla pověšená galerie fotografií, portrétů bývalých i současných členů Společnosti. Byla tam i velká fotografie Magdy s její matkou, pořízená pouhý rok před Imeldinou smrtí. V protějším rohu, vedle jedné stěny s policemi, stála na koberci dvojice starých křesel, mezi nimi nízký konferenční stolek a nad nimi visela jedna z Imeldiných krajinomaleb. Celkově byl suterén příjemným místem, čtvercovou krabicí bez výraznějších rysů, avšak zútulněnou drobnostmi, nábytkem a vzpomínkami. Ale stejně, jako to platilo pro zesílené dveře, se i za tím, co zde bylo vidět, skrývalo tajemství. To nejdůležitější v suterénu bylo schováno před zraky ostatních. Pokud se stisklo skryté tlačítko, jedna z knihoven se otevřela a odhalila výklenek. Dovnitř Magda nahlédla jen několikrát a nikdy ne na déle než v den, kdy se před deseti lety ke Společnosti magických předmětů připojila.

Ale pokud se jednalo o mimořádnou schůzku… možná…

Co když to není kvůli Henry? Co když jde o něco jiného? O něco vzrušujícího?

Možnosti jí v hlavě vířily jako ohňostroj, ale pak zavrtěla hlavou a potlačila dětinské snění. Přešla ke stolu po straně místnosti, aby připravila nápoje a něčím se tak zabavila.

„Na, tady máš," řekla Willovi o pár minut později a postavila před něj hrnek instantní kávy, o kterou nežádal. Podíval se na obsah hrnku, zatímco Magda před něj na stůl vedle kávy položila ještě dvě sušenky.

„Dej si."

Will poslušně usrkl trochu nápoje a Magda ho sledovala, jak se snaží vykouzlit úsměv vyjadřující potěšení, zatímco vzala vlastní hrnek a vrátila se na své místo. „Výborná," pronesl s výrazem naznačujícím pravý opak.

Otevřely se dveře vedoucí ke schodům a objevil se Frank. Magdě se zrychlil tep: schůzka měla začít. Nevěděla, zda má být vzrušená či znepokojená, a ta nejistota jí připomněla strašlivou nervozitu, jakou pociťovala před zkouškami: *Opravdu jsem se naučila dost? Vyhodí mě? Jsem připravená?*

„Tak dobře," promluvil Frank. Zavřel dveře, ozvalo se uklidňující *klap,* a přešel ke svému místu. „Knihkupectví je zamčené, dočetl jsem kapitolu a všichni jsme tady." Podíval se na ně a jedním prstem si posunul brýle na velkém nose. „Můžeme se pustit do práce."

Frank byl už starý muž a pokaždé, když ho Magda viděla, vypadal ještě o něco starší. Vždycky rád vyprávěl dlouhé a spletité historky, ale v poslední době se zdálo, že u svých vyprávění ztrácí nit. Magda si už několikrát všimla, jak uvízl ve slepé uličce a přemýšlel, jak se do ní dostal. Během posledních několika schůzek Společnosti nastaly chvíle, kdy se zdálo, že Frankova pozornost kdesi bloudí, jako by usínal nebo jako by se jeho mysl na chvíli ocitla někde jinde. Magda si toho všimla, ale nekomentovala to, a vždycky se jí ulevilo, když se Frank dokázal znovu soustředit a okamžitě se stal tím mužem, jakým byl vždycky: vlídným, zasvěceně hovořícím předsedou Společnosti nabitým historickými informacemi, znalostmi a tajemstvími. Představa, že Frank už nebude schopen vést Společnost nebo že tu vůbec nebude, byla pro Magdu nesnesitelná. Byl to onen druh temné myšlenky, od které se odvracela, kdykoli se vynořila – temné myšlenky, která se jí vkrádala do hlavy právě teď, když usrkávala čaj a přemýšlela o důvodu, proč je Frank tak nečekaně svolal.

„O co jde, Franku?" zeptal se Will téměř prosebně. „Měli jsme se sejít až za čtyři týdny."

„Je to kvůli Henriettě?“ zeptala se Magda, než stačil Frank odpovědět.

„Za tři,“ řekl Frank Willovi. „Máme se sejít za tři týdny, ne za čtyři.“

Will na Franka zamrkal. „Tak dobře, máme se sejít za tři týdny. Co se mohlo stát, že se musíme scházet teď? Nikdy se nic neděje, Franku.“

Frank přikývl. „Někdy se ale něco stane.“

„Ne,“ trval na svém Will. „Nic se neděje. Nikdy není o čem mluvit. Prostě sem přijdeme, pijeme kávu a jíme laciné sušenky.“ Will zvedl jednu ze sušenek, které mu Magda dala, aby názorně demonstroval, o čem mluví. „Pak se shodneme, že je všechno v pořádku, a zase odejdeme.“

Magda potlačila rozladění nad Willovou rozmrzelostí a přála si, aby už nechal Franka mluvit.

„Mně ty sušenky docela chutnají,“ poznamenal Frank.

„A pak to za šest měsíců uděláme znovu,“ pokračoval Will. „To je v pořádku. Rutinu zvládám, protože je předvídatelná. Ale svolávání schůzek na poslední chvíli – to se nikdy nestalo. Znervózňuje mě to.“

„Wille, nech ho mluvit,“ zamumlala Magda, neschopná se déle ovládat.

Will se na ni ostře podíval a sklopil oči ke stolu.

„Nechci tě znervózňovat, Wille,“ řekl Frank a natáhl ruku, aby Willovi uklidňujícím gestem stiskl paži. Magda se okamžitě zastyděla, že na něj vyjela. „Moc se za to omlouvám.“

„No… víš, to je v pořádku,“ zamumlal Will.

„Ale obávám se, že jsem neměl na výběr,“ pokračoval Frank a jeho výraz zvážněl. „Nejde o Henriettu. Místo jejího pobytu zůstává záhadou.“ Magda se znovu podívala na prázdnou židli na konci stolu. Trochu ji zklamalo, že neuslyší žádné novinky o přítelkyni, ale pokud schůzka nebyla kvůli Henriettě… Čeho se tedy týká? „Jde o něco úplně jiného,“ pokračoval Frank.

Magda vzala sušenku a kousla do ní, jen aby něco dělala. Celé její tělo se třáslo nervozitou. Frank chvíli nic neříkal

a zdálo se, že je ponořen do vlastních myšlenek. Jeho oči se upíraly do prázdna. Magda s ním už chtěla zatřást a požádat jej, aby pokračoval.

Pak ale konečně, naštěstí, Frank znovu promluvil. „Je to téměř čtyřicet let, co byl do hodinové skříně naposledy uložen nějaký artefakt," řekl. „Tehdy jste ani jeden z vás ještě nebyli členy. A já byl ještě tak mladý." Krátce zavrtěl hlavou, jako by ho najednou napadlo, jak rychle čas uběhl. „Čtyřicet let jsme čekali, chránili archiv, udržovali ho v bezpečí a neustále hledali cokoli, co by se do sbírky dalo přidat."

„Co tím chceš říct?" zeptal se Will a upřeně se na Franka podíval.

Magda si uvědomila, k čemu Frank směřuje, a údivem otevřela ústa.

„Přátelé, našli jsme další předmět," řekl Frank s úsměvem. Magdě připadalo, jako by tomu sám stěží věřil. „Poprvé za čtyřicet let se objevil nový předmět." Znovu pokýval hlavou. „Tedy možná."

Magda nevěděla, co říct, lednička zamyšleně hučela do ticha a Will na Franka zíral s vysoko vytaženým obočím.

„Děláš si legraci," řekla Magda nakonec, i když věděla, že ne – když šlo o práci Společnosti, Frank nikdy nežertoval.

„Ne," potvrdil Frank. Naklonil se nad stůl. „Takže teď musíme jednat. To, že jsme to čtyřicet let nemuseli udělat, neznamená, že nyní můžeme zanedbávat své povinnosti. Proto jsme tady." Podíval se na Willa. „Proto jsme celé ty roky snášeli všechny ty zbytečné schůzky. Protože jsme věděli, že jednou, jednoho dne, budeme možná zase potřební."

Magda přikývla, podivně rozrušená Frankovými slovy.

Společnost magických předmětů existovala osmdesát let s jediným účelem: shromažďovat, chránit a udržovat v tajnosti magické předměty z celého světa. Čtyřicet let se žádný nový předmět neobjevil a ve světě magických věcí panoval klid, sbírka Společnosti zůstávala nedotčena ve skrytém výklenku za knihovnou.

„Zdá se, že tento magický artefakt se nachází v Hongkongu," pronesl Frank a pokývl hlavou. „A my s tím musíme něco udělat, než se dostane do špatných rukou."

HODINOVÁ SKŘÍŇ

„Oním předmětem je šachová figurka ze slonoviny," oznámil jim Frank. „Věž."

„Co umí?" zeptala se Magda a naklonila se dopředu, zoufale toužící se to dovědět. Sledovala, jak Frank svraštil obočí, jako vždy, když se mu nelíbila nějaká otázka.

Všechny magické objekty měly nějakou funkci. Byly to obyčejně vyhlížející každodenní artefakty umožňující těm, kdo je vlastnili, dělat neobvyklé a mimořádné věci. V průběhu historie Společnosti se jich podařilo objevit několik. Některé byly identifikovány díky společnému úsilí, na jiné náhodně narazili na nejneobvyklejších místech nebo za nečekaných okolností. A nyní byla tato sbírka, archiv Společnosti, ukryta v suterénu pod Knihami z Bell Street, v bezpečí před světem.

„Nemám tušení," odpověděl Frank. „Každopádně o to, co ta figurka dělá, tady nejde."

Na muže, který měl na starosti magické předměty, byl Frank až tvrdohlavě lhostejný, pokud šlo o to, co ony věci dokážou, což Magdu často rozčilovalo. Jak je možné, že nechce vědět nic o magii? Magda si často říkala, že kdyby byla majitelkou sbírky magických předmětů ona, trávila by veškerý čas jejich studiem a experimentováním, a nikoli jejich zamykáním před zraky ostatních.

„Jak o ní vůbec víme?" zeptal se Will.

Frank se uvolnil v křesle a Magda zaslechla těžké povzdechnutí, jako by ho bolelo celé jeho staré tělo. „To je částečně důvod, proč jsme tady," přiznal Frank. „Protože někdo porušil tajemství Společnosti."

„Cože?" vydechla Magda.

Společnost magických předmětů byla tajemstvím, u jehož počátku stáli ve čtyřicátých letech dvacátého století Arthur Simpson, Frankův dědeček, a tři jeho přátelé. Tajemstvím, které se od té doby předávalo mezi členy stále stejných čtyř rodin. O Společnosti směly vědět vždy maximálně čtyři žijící osoby. Arthur Simpson dal magickým artefaktům jméno „nepoznatelné předměty", protože bylo nemožné je pochopit, a on a jeho přátelé vytvořili čtyři pravidla, kterými se měla Společnost řídit – čtyři pravidla, která Frank ostatním členům stále pravidelně připomínal:

Za prvé, nepoznatelné předměty ve sbírce Společnosti by měly být uchovávány v bezpečí před těmi, kdož by se je mohli pokusit použít.

Za druhé, nepoznatelné předměty ve sbírce Společnosti by měly být utajeny před světem.

Za třetí, nepoznatelné předměty ve sbírce Společnosti by neměly být používány, s výjimkou použití členy Společnosti za účelem zajištění jiných nepoznatelných předmětů.

Za čtvrté, rozhodnutí o nepoznatelných předmětech ve vlastnictví Společnosti musí být činěna Společností jako celkem.

Zatímco Magda vstřebávala toto odhalení, Frank si sundal brýle a otřel si je kapesníkem, který vytáhl z kapsy. „Nebojte se, nebyl to nikdo z vás."

„Tak kdo?" zeptala se Magda.

Frank namířil brýle, jež si čistil, na Willa. „Willův otec," pronesl. „Ellery Pinn."

Magda se s Willovým otcem – doktorem Ellerym Pinnem – setkala jen několikrát, pokaždé jen krátce a ještě předtím, než se dozvěděla cokoli o Společnosti. Vzpomínala si na muže, který byl Willovi velmi podobný: štíhlý, malý, se zplihlými blond vlasy a rezervovaný až do té míry, že se dalo hovořit o společenské neohrabanosti.

„Otec?" zeptal se Will. Trocha barvy, která dosud zůstávala v jeho tvářích, nadobro zmizela. V tu chvíli Magdě připomínal vzorného studenta, jehož ředitel školy přistihl při něčem, co neměl dělat.

„Tvůj otec navštěvoval často Hongkong, že?" zeptal se Frank. „Neměl tam několik let místo ve fakultní nemocnici?"

Will nad tou otázkou chvíli přemýšlel a Magda měla dojem, že se zdráhá odpovědět. „Ano, myslím, že ano."

„A našel si tam nějaké přátele?" zajímal se Frank. „Někoho, o kom mluvil?"

Will sevřel rty a upřel pohled na stůl. Když znovu promluvil, jeho hlas byl tišší. „Můj otec o tom moc nehovořil, alespoň ne se mnou."

Po této odpovědi se rozhostilo ticho a Magda se začala nervózně vrtět, protože ji Willova neobvyklá otevřenost najednou znervóznila. Podívala se na Franka, ale starý muž si dál utíral brýle a nic neříkal.

„Co se děje, Franku?" zeptala se naléhavě a snažila se dostat k jádru věci.

„Spojil se se mnou jeden mladý muž," vysvětloval Frank a nasadil si brýle. „Z Hongkongu. Pan James Wei. Tvrdil, že je synem přítele Elleryho Pinna. Zdálo se, že ví, že Ellery před několika lety zemřel, a proto mě kontaktoval. Nějakým způsobem ví o Společnosti a o tom, co děláme. A myslí si, že našel magický artefakt."

Frank pokrčil rameny a pak už nic neříkal, jen se díval střídavě na Magdu a Willa, jako by čekal, až jeden z nich promluví.

Magda se opřela na židli a stále držela hrnek. Bylo jí jasné, že Frank z toho, že se jejich tajemství dostalo na veřejnost, není nadšený. Cítila, jak atmosféra těžkne v důsledku jeho nespokojenosti vznášející se ve vzduchu.

„Ale Will za to přece nemůže, ne?" promluvila nakonec. „On ta tajemství neprozradil."

„Doktor Dennis Wei," pokračoval Frank a podíval se na Willa. „Tak se jmenuje ten jeho otec. Říká ti to něco?"

Will pomalu zavrtěl hlavou. „O přátelích svého otce nic nevím."

Frank nešťastně odfrkl a upřeně hleděl na Willa. Magda čekala, mračila se a pohledem těkala mezi oběma muži. Bylo to, jako by mluvili o něčem, o čem ona sama nic nevěděla. Jako by ji vylučovali z rozhovoru, i když byla přímo u toho. Bylo to k vzteku.

„Nevím, co chceš, abych řekl, Franku," pronesl Will nakonec nespokojeně. „Já jsem tomu muži o nás nepověděl. Udělal to otec. Jdi vykopat jeho kosti a můžeš se mračit na něj, jestli se ti uleví."

Frank si promnul obličej a posunul si brýle na nose. Pak vstal, přešel k malé ledničce a Magda sledovala, jak Will klesl na židli. Frank si vzal sušenku a žvýkal ji, zatímco se vracel ke stolu a drobky mu padaly na svetr. V jeho druhé ruce Magda uviděla lahev limonády. Frank odjakživa miloval sladké nápoje. Magda si byla jistá, že to byl jeden z hlavních důvodů, proč ho s matkou tak ráda navštěvovala, když byla mladší. V jeho ledničce se vždy našla lahev šumivé limonády, třešňové limonády nebo coca-coly. „A mimochodem, tohle nejsou žádné laciné sušenky," řekl Willovi. „Kupuju je ve Waitrose. Speciálně pro Společnost." Otevřel limonádu, zasyčelo to a Frank se z lahve napil.

„Je důvěryhodný?" zeptala se Magda Franka, jenž polykal doušky limonády. „Ten James Wei?"

Frank přikývl. „Pokud vím, tak ano. Trochu jsem to prověřil. Říkal, že Ellery a jeho otec byli před lety přátelé. Dokonce

mi poslal jejich společnou fotografii.“ Vytáhl z kapsy telefon, chvilku do něj ťukal a pak ho podal Willovi. „Vidíš?“

Will se na telefon podíval přimhouřenými očima. „Ano, to je otec.“

Frank telefon otočil k Magdě a ona uviděla dva muže v oblecích, jak stojí vedle sebe a usmívají se do objektivu: Willova otce a vyššího, distingovaně vyhlížejícího Číňana. Magdě připadali oba šťastní. Působili jako staří přátelé, kteří se setkali po dlouhé době.

Frank si hlasitě odkrknul a Magda ve vzduchu ucítila vůni citronu. Na druhé straně stolu uviděla, jak se Willův obličej na okamžik zkřivil ve výrazu nelibosti. „Zdá se, že Ellery o nás svému příteli všechno pověděl,“ pokračoval Frank. „Porušil tak druhé pravidlo Společnosti. Ellery onomu muži řekl, aby mu dal vědět, pokud někdy narazí na nějaký neobvyklý předmět. A doktor Dennis Wei to pak před smrtí sdělil svému synovi. Nejde o žádný absurdní výmysl. Mohlo se to stát.“

„Proč by to otec tomu člověku povídal?“ zeptal se Will, jako by mluvil k oběma přítomným. Pak obrátil svou pozornost na Franka. „Pravděpodobně jsi otce znal lépe než já. Víš snad *ty*, proč by to dělal?“

„Nemám tušení,“ odpověděl Frank tichým hlasem a upřeně se díval na zeď přímo před sebou.

Will se zamračil a nervózně si poklepával prsty na rty.

„Ale to už je teď tak jako tak minulost,“ uvažoval nahlas Frank. „Ať už Ellery udělal cokoli, my se teď musíme vypořádat s tím artefaktem.“

„Co navrhuješ?“ zeptala se Magda.

„Jeden z nás se musí vypravit do Hongkongu,“ odtušil Frank. „Možná o nic nejde, ale možná na tom něco je.“

Magda pohlédla na Willa, ale ten se jejímu pohledu vyhnul.

„Pokud to skutečně *je* magický artefakt,“ pokračoval Frank, „bylo by to poprvé za téměř půl století, co bychom do archivu přidali něco nového.“

Když se rozhovor odklonil od nepříjemných témat a začalo se mluvit o tom, co podniknou, pocítila Magda v nitru sílící vzrušení, jako když stoupá příliv. Když ale pohlédla na Franka, neviděla vzrušení. Spatřila neklid, jako by ho celá tato záležitost znepokojovala.

„A museli bychom otevřít skříň," pronesl Frank a otočil hlavu, aby se podíval na knihovnu na protější stěně. „Poprvé po mnoha letech."

Magda přesně věděla, na co naráží. Archiv Společnosti byl ukryt za oněmi policemi, uschován v bezpečí uvnitř hodinové skříně.

*

Magda často vzpomínala na den před deseti lety, kdy hodinovou skříň spatřila poprvé. Byl to velmi důležitý okamžik v jejím životě. Krátce po smrti matky objevila, že na světě existuje magie a že v suterénu pod Frankovým knihkupectvím je ukryta sbírka magických předmětů.

„Ty víš, že existují magické předměty," pověděl jí Frank, zatímco Will a Henrietta přihlíželi. „Ale coby nová členka je důležité, abys tomu *věřila*, abys zažila realitu magie. Jak jinak bys mohla pochopit význam naší práce?"

Frank tehdy přešel přes místnost, stiskl skryté tlačítko na knihovně a uvolnil západku, aby se police mohly otevřít. Hodinová skříň stála v temném výklenku za nimi. Magda došla k Frankovi před skříň, srdce jí bušilo až v krku a byla si velmi dobře vědoma, jak ji všichni sledují a dělají si o ní obrázek.

Byla to velká skříň z lakovaného dřeva v barvě zlatavého karamelu, s viditelnou strukturou světlých a tmavých vláken. Na přední straně bylo dvacet zásuvek různých velikostí, každá se zlatým číslem jako podle šablony. Po pravé straně skříně byla kola různých velikostí a na levé straně dřevěná tlačítka a spínače. Skříň, jak jí Frank vysvětlil, byla vyrobena v šedesátých letech mistrovským řemeslníkem a každou zásuvku

bylo možné otevřít pouze pomocí otočení koleček a stisknutí tlačítek či přepnutí spínačů v přesně daném pořadí. Každá zásuvka měla svou vlastní unikátní sekvenci jako mechanický kombinovaný zámek. V hodinové skříni uchovávala Společnost svůj archiv artefaktů a podle toho, co Magda pochopila, ukrývala nějaký předmět většina z dvaceti zásuvek.

„Vyber si číslo," vyzval ji Frank a ukázal na skříň. „Vyber si zásuvku a já ti ukážu magický předmět, který je uvnitř."

Magda chvíli váhala, než vybrala zásuvku číslo dvanáct. Frank poté přistoupil ke skříni, mačkal postupně tlačítka v pořadí, které Magda nedokázala sledovat, a otáčel kolečky na pravé straně. O chvíli později vytáhl zásuvku, lehce s ní škubl, jako by byla zaseknutá, sáhl dovnitř a vyndal předmět.

„Prosím," řekl a podal Magdě malou dřevěnou kostku, jenž měla na stranách místo obvyklých teček nebo čísel vyrytá písmena A a N.

„Co to je?" zeptala se Magda a zkusmo si s předmětem pohrála v ruce. Připadal jí nepřirozeně těžký.

„To je kostka pravdy," vysvětlil Frank a v jeho očích se objevilo cosi nového, něco, co tam Magda nikdy předtím neviděla. Na tohoto muže, jehož znala jako jemného, povzbudivého člověka, to bylo cosi dost tvrdého až přísného. Pokynul jí, aby přistoupila ke stolu, a oba se znovu posadili. „Polož jí jakoukoli otázku, na kterou lze odpovědět *ano* či *ne*, a ona ti vždy poví pravdu. To je její magická síla."

„Jakoukoli otázku?" zeptala se Magda a nedokázala uvěřit, že by to mohla být pravda. Jak by mohla obyčejná dřevěná kostka znát odpověď na jakoukoli otázku? Bylo to absurdní.

Frank pokrčil rameny. „Zkus to. Zeptej se na něco, na co znáš odpověď jen ty."

Magda se rozhlédla po všech kolem stolu.

„Jen do toho," povzbudila ji Henry s úsměvem.

Magda to tedy vyzkoušela. Kladla otázky týkající se vlastní osobní minulosti. Ptala se na věci, na které nikdo nemohl znát odpověď, a kostka při každém hodu odpověděla správně.

Pak se zeptala: „Existuje magie?“, načež kostka odpověděla: „Ano.“ A potom, v okamžiku, na který si v následujících letech často vzpomínala, položila ještě jednu otázku: „Je magie nebezpečná?“

Než kostkou znovu hodila, Frank přikývl, jako by s otázkou souhlasil. Když konečně kostku upustila na stůl, ta se několikrát převrátila, až nakonec zůstala ležet s písmenem A nahoře. „Ano,“ řekl Frank – nahlas vyslovil odpověď, kterou kostka dala.

„Není to vzrušující?“ zeptala se Henrietta. Překrásně se na Magdu usmála a oči jí zářily. „Můžeš se ptát na budoucnost, na tajemství, na touhy i přání lidí. S něčím takovým bys mohla udělat na světě tolik dobra.“

„Nebo zla,“ namítl Will, což byla první věc, kterou od začátku schůzky řekl.

„To stačí,“ řekl Frank a všichni utichli. Magda viděla, jak Henrietta zakoulela očima, ale její úsměv nezmizel.

„Taková prostá malá věcička,“ zamyslela se Magda a podržela kostku proti světlu.

„Ano,“ přisvědčil Frank, když si ji od ní vzal. „A je jen jedním z artefaktů ve skříni.“ Prošel místností, aby kostku vrátil do zásuvky číslo dvanáct. Magda sledovala, jak ji zavřel a pak knihovnu zasunul zpátky na místo, čímž skryl nádhernou přední stěnu hodinové skříně.

„Všechny předměty ve skříni jsou nesmírně mocné,“ pronesl Frank a varovně na Magdu pohlédl. Nikdy ho neviděla tak vážného, ani když zemřela její matka. „Všechny by mohly mít zničující účinky, pokud by je použili nesprávní lidé. Proto je tu uchováváme. Proto je ukrýváme. A chráníme. To je úkolem Společnosti.“

*

„Já tam vyrazím,“ pronesla Magda o deset let později a Will i Frank se na ni podívali. „Do Hongkongu. Pojedu já.“

Frank okamžitě svraštil obočí.

„Proč se tak díváš?“ chtěla vědět Magda.

„Myslel jsem, že by měl jet Will,“ odtušil Frank, ale Will se okamžitě opřel o stůl a zavrtěl hlavou.

„Do Hongkongu nejedu,“ řekl a jeho hlas vylétl v šoku do výšky. „Zbláznil ses?“

„Je to syn přítele tvého otce,“ připomněl mu Frank. „Máte něco společného.“

„Není to můj přítel,“ namítl Will a tváře mu zrudly. „Vůbec ho neznám. A v Hongkongu jsem nikdy nebyl. Kromě toho mám firmu, o kterou se musím starat, Franku. Ať jede Magda, jestli chce. Je spisovatelka, ta se může časově lépe přizpůsobit. Já nemám kdy cestovat po světě.“

„Já už jsem řekla, že pojedu,“ odsekla Magda a její rozčilení se nyní obrátilo proti Frankovi. „Pokud si tedy nemyslíš, že na to nemám. O to jde, Franku?“

Frank se vyhnul jejímu pohledu a poposedl na židli. „Ne…“

„Tak je to vyřešeno,“ odtušila Magda a ťukla do stolu, jako když dražitel klepne kladívkem, aby uzavřel prodej. „Pojedu do Hongkongu. Zítra chytím první dostupný let. Můžeš mi domluvit schůzku s tím Jamesem Weiem, až tam dorazím, a poslat mi podrobnosti.“

Will přikyvoval a nadšeně souhlasil s Magdiným návrhem, ale Frank se stále mračil.

„Pokud nechceš jet ty. Co, Franku?“ tlačila na něj Magda a snažila se ho popíchnout. „Chceš letět do Hongkongu? Ty miluješ teplé počasí, ne? Za celou dobu, co tě znám, jsi neopustil tuhle zemi. Willa nedonutíš, aby se tam vypravil, takže buď vyrazíš ty, nebo jedu já.“

Frank sevřel rty a upřeně se díval před sebe, jako člověk, který nečekaně vjel do slepé uličky a neví, jak vycouvat.

„Jestli tě to trápí,“ pokračovala Magda, „možná bys měl otevřít hodinovou skříň a použít kostku pravdy. Ta ti řekne, zda se máš kvůli Jamesovi, Hongkongu nebo té nové věci něčeho bát, ne?“

Frank zavrtěl hlavou, ještě než Magda domluvila. „Kostku pravdy nepoužijeme. Ne. Není to hračka. Neslouží k nahodilým dotazům."

„Tak fajn," uzavřela Magda a opřela se na židli, „pak to budeme muset udělat postaru. Budu za tím Jamesem prostě muset dojet a na ten nový artefakt se podívat, že?"

Frank nic neřekl, zdálo se, že je zaseknutý mezi dvěma stejně nepříjemnými možnostmi.

„Tak na rovinu, Franku," zvolala Magda, „jaký má smysl, abych byla v této Společnosti, když se na mě nedokážeš spolehnout, abych něco zařídila?"

„Dobře," zamumlal nakonec Frank. „Můžeš jet."

Magda spokojeně přikývla a cítila narůstající vzrušení z vyhlídky na cestu do Hongkongu, z možnosti existence nového magického předmětu a z myšlenky, že se opět otevře hodinová skříň.

„Nemůžu se dočkat!" pronesla a zářivě se na Franka usmála.

HODINÁŘ Z BLANDFORD STREET

Následujícího odpoledne, přibližně ve stejnou dobu, kdy Magda Sparksová odlétala z Heathrow do Hongkongu, seděl Will Pinn u stolu v dílně za svým malým obchodem a opravoval staré stříbrné kapesní hodinky, které mu přišly poštou. Tyto práce měl nejraději. Zákazníka, který přišel do obchodu fyzicky, nikdy neodmítl, ale jinak lidský kontakt raději minimalizoval, jak jen to bylo možné. Lidé byli nepředvídatelní a někdy špatně čitelní. Dopis či objednávka bývaly jasné a jednoznačné. Tak to měl Will rád. Líbilo se mu, když byly věci černé nebo bílé, jasně dané.

Nějakou dobu zaměstnával jednu ženu, která se starala o zákazníky v obchodě, jenže to představovalo výdaj, který si nemohl dovolit. Obchod sice vlastnil – přízemí cihlového řadového domu v klidné ulici na jižním okraji Marylebone, skoro v Mayfair –, ale práce s opravami a prodejem hodinek mu nevynášela dost peněz, aby mohl platit mzdy zaměstnancům, a tak ženu propustil. Will proto nyní občasné zákazníky obsluhoval sám. Ani trochu ho to ale nebavilo, a i když chápal, jak se poškozuje, jestliže dává přednost tomu, aby lidé do obchodu nechodili, nedokázal na svých pocitech nic změnit.

Will se díval přes lupu a znovu sestavoval mechanismus uvnitř hodinek poté, co vyměnil opotřebovaný díl. Tohle byla jeho oblíbená část jakékoli opravy či údržby – vrátit vše na

své místo, kde to do sebe správně zapadlo a fungovalo přesně tak, jak bylo navrženo. Pokaždé to pro něj byl okamžik plný uspokojení, když mohl s cvaknutím zavřít pouzdro a znovu sestavené hodinky vyleštit. Jenže tohoto rána se obvyklá spokojenost s vlastní prací nedostavovala. Jako by mu proklouzávala mezi prsty a on ji nedokázal zachytit. Povzdechl si, dýchl na lupu, odložil pinzetu a odsunul židli od pracovního stolu.

Pohlédl do přední části obchodu a přemýšlel o své náladě. Od večerního setkání Společnosti cítil neklid. Nespal dobře, ráno neměl chuť na snídani a celý den se nedokázal soustředit na práci. A to vše proto, že se kdesi ve světě objevil magický předmět.

Pravdou bylo, že Will nenáviděl vše, co souviselo s magií, a protivilo se mu, že musí být členem Společnosti. Magie byla ve své podstatě definicí nepředvídatelnosti, něčeho, co se neřídí pravidly reality. Byla vším, čeho se Will bál a čím pohrdal.

Za celou dobu, co se stal členem Společnosti (což udělal z povinnosti, protože to po něm žádal jeho otec před smrtí), nebylo nikdy nutné se magií nějak významněji zabývat. Will si žil život podle svých představ, jako by magie neexistovala. Dvakrát ročně se konaly schůzky Společnosti, které toleroval, protože od něj nic nevyžadovaly. Říkal si, že je dobré udržovat nějaký kontakt s lidmi, a ve skutečnosti mu Frank ani Magda nevadili. A samotné magické předměty byly vždy zamčené mimo dohled v hodinové skříni. Will vlastně nesnášel i ten název – *hodinová skříň*. Každý, komu to aspoň trochu myslelo, věděl, co znamená *hodinový*. Na téhle skříni ale nebylo hodinového vůbec nic.

„Měla by se jmenovat mechanická skříň," zamumlal si pro sebe, a nebylo to poprvé.

Jenže teď se objevil jakýsi předmět a Magda se jej chystala získat. A co hůř, Frank podle všeho z jakéhosi důvodu vinil jeho osobně za něco, co možná udělal jeho otec. Jako by to byla Willova vina, že otec prozradil svému příteli existenci Společnosti.

Will si byl jistý, že až se Magda vrátí, bude zase svolána schůzka. I kdyby žádný předmět nepřivezla, Frank bude chtít, aby se znovu sešli a donekonečna o tom diskutovali. A další schůzka byla naplánována za tři týdny, což ho už nyní tížilo. Will si podrážděně povzdechl. Nikdy s tolika schůzkami nesouhlasil. Bylo to prostě příliš.

Vstal ze židle u pracovního stolu a přešel ke stolku u protější stěny. Měl tam malý strojek na espresso a zapnul ho. Kávou si nervy uklidňoval často. Věděl, že je to nezvyklé – většinu lidí káva rozrušuje –, ale u něj to vždycky fungovalo naopak.

Zatímco čekal, až se káva uvaří, přelétl pohledem po dílně. Spousta zásuvek se součástkami strojků a s nástroji, pracovní stůl, který každý večer uklízel, katalogy výrobců hodin a manuály seřazené v úhledných řadách na vysoké polici nad oknem. Miloval svou dílnu. Bylo to místo, kde se cítil nejlépe, dokonce lépe než ve vlastním domě. Všechno zde bylo uspořádané, uklizené a dávalo smysl. Byla protikladem magie.

Když byla káva hotová, otevřel skříňku v psacím stole, vyndal lahev Baileys, nalil si do nápoje, kolik se vešlo do víčka, a zamíchal kávu lžičkou. Baileys si do kávy nepřidával vždy, jen když se cítil obzvláště rozrušený. Pak vzal kávu a prošel do přední části obchodu, kolem vitrín a sbírky zarámovaných kapesních hodinek na zdi – hodinek, které sám kupoval a opravoval, když měl v dílně volněji. Chvíli stál u výlohy a pozoroval ulici. Byl chladný, jasný den a v Marylebone bylo rušno – brasserie přes ulici se připravovala na večerní nával hostů a za okny kavárny vysedávali studenti a zírali do notebooků. Všechno bylo normální a předvídatelné. *Rutina*. To se mu líbilo. Ne jako ve Společnosti. Potřásl hlavou a usrkl kávu.

„Možná by bylo nejlepší přestat tam chodit," zamumlal si pro sebe. Na chvíli snil o takové možnosti, že by s tím vším skončil. Žádná Společnost, žádná magie, žádné nepříjemné povinnosti. Pokývl hlavou, jako by se již rozhodl, dopil poslední doušek kávy a vrátil se dozadu do dílny.

Zatímco oplachoval šálek, myslel na Magdu. Bylo mu jí líto. Měl ji rád – vždycky se k němu chovala mile, i když bývala občas poněkud hyperaktivní a trochu panovačná.

Byla škoda, že neznala skutečný důvod, proč přestala Henry docházet na schůzky Společnosti.

Byla škoda, že nevěděla, že všechno, co jim Frank o Společnosti řekl, byla lež.

„To není můj problém," řekl si Will a pokýval hlavou, zatímco si utíral ruce. Nechtěl se do toho zaplést.

Magda na to dříve či později přijde sama.

PROCHÁZKA S PANEM WEIEM

Magda se ve svém apartmá v hotelu Four Seasons na ostrově Hongkong probudila po čtyřech hodinách hlubokého spánku s pocitem, že je čas jít spát. S jejími biologickými hodinami si stále pohrával časový posun, ale Magdino vzrušení bylo silnější než jakýkoli budík, a tak rychle vyskočila z postele a rozhrnula závěsy, aby si vychutnala výhled na město.

Když po příletu dorazila na recepci, bylo odpoledne a město vypadalo pod jasně modrou oblohou nádherně. Všude kolem mrakodrapy a k tomu lodě v zelenomodrém přístavu pod ní. Ale nyní, po západu slunce, se Hongkong rozzářil světly blikajícími a pulzujícími jako pinballový automat.

„Nádhera," zamumlala obdivně Magda. Odběhla do koupelny, osprchovala se, umyla si vlasy a pak si uvařila kávu, zatímco kontrolovala e-maily a zprávy. Frank se jí ozval, když ještě spala, aby potvrdil, že domluvil schůzku s Jamesem Weiem. Měla se s ním setkat před hotelem Peninsula za pouhou hodinu.

„Skvělé!" zvolala. Bála se, že bude muset čekat, než se schůzka domluví. Oblékla si tmavý kostýmek a oranžovou blůzu ladící s jejími vlasy a nechala ji rozepnutou u krku, aby byl vidět jadeitový přívěsek, který zdědila po matce. Poté opustila osvěžující poklid hotelu a zamířila rušnými úzkými uličkami k terminálu trajektů Star Ferry. Po všech stranách kolem ní se tyčily neuvěřitelně vysoké budovy a hustý vlhký vzduch byl

nyní neustále se proměňující směsicí libých vůní a nepříjemných pachů: byly v něm cigaretový kouř a drahá kolínská i lákavá vůně čerstvě uvařené rýže mísící se s výfukovými plyny. Krásní, elegantně oblečení lidé chvátali sem a tam, až si Magda připadala malá, tlustá a nepatřičně oděná. Svět kolem plnil hluk hovorů, motorů aut i klapotu semaforů na přechodech pro chodce. Magda měla pocit, že její smysly se staly terčem útoku a pozbyly schopnost orientovat se. Zdálo se jí, jako by tohle město kdosi záměrně navrhl tak, aby bylo pro nově příchozí nepříjemné. Když si cestou upravovala blůzu, cítila pot na zádech a v každé výloze, kolem které procházela, viděla, jak jí rudnou obvykle bledé tváře.

„Tohle není počasí pro mě," zamumlala, ale uvědomila si, že se usmívá. Bez ohledu na to, jak zmatená si na ulici připadala, byla nadšená. Jásala, že žije, a těšila se na schůzku, kde se bude bavit o magii, byť se jí na mysl vracela Frankova varovná slova.

„Musíš být opatrná," řekl jí předchozího dne, než se vydala na letiště. „Ten James Wei *vypadá* jako poctivý člověk, ale nic o něm nevíme."

„Ano, Franku," odpověděla. „Je hezké, že se o mě bojíš, ale nejsem dítě. Budu v pořádku, slibuju."

„V ničem neriskuj," pokračoval Frank a ignoroval, co právě Magda řekla. „Dávej si pozor na jakékoli známky nebezpečí."

Shovívavě se tehdy pousmála jeho varováním a vše odbyla mávnutím ruky, ale nyní, v přeplněných ulicích Hongkongu, kde její smysly bombardovaly zvuky a obrazy a časový posun utlumoval jasnost myšlenek, se Magdy nečekaně zmocnila nervozita a obavy. Kráčela ale dál, zatímco se to vše ze sebe snažila setřást a zuby nehty se držela svého vzrušení z této mise, jako by bylo jejím talismanem proti smůle.

Našla cestu k terminálu Star Ferry a chvíli přemýšlela, jak koupit lodní lístek do čtvrti Tsim Sha Tsui na té straně zálivu, kde se nachází oblast Kau-lung. Po připlutí trajektu následovala malou skupinku místních obyvatel po rampě na plavidlo a vystoupala na otevřenou palubu. Když se během

krátké plavby ohlédla, naskytl se jí pohled na ostrov Hongkong s obrovskými komerčními budovami a množstvím výškových domů tyčících se v pozadí za nimi na kopci, nad nimiž se vypínala hora Victoria Peak. Při pohledu na tuto scenérii se Magda rozzářila štěstím. Časový posun jí stále zamlžoval mysl, ale chladný vánek již odvál předchozí neklid. Uvědomila si, jak její myšlenky začaly volně plynout. Představovala si, jak by se na trajektu mohli setkat tajemní lidé a vyměňovat si tajemství, a začala přemýšlet, co by byli zač. Věděla, že to je začátek nového románu, a v tu chvíli se rozhodla, že právě Hongkong bude dějištěm jejího příštího díla, ať už bude o čemkoli. Na nový nápad čekala už téměř šest měsíců, protože od dokončení posledního románu neměla nic, o čem by psala. Připadalo jí tak nějak přirozené, že toto dobrodružství – setkání týkající se magie a její vlastní vzrušení – podnítí její kreativitu.

„Něco z Hongkongu," řekla si sama pro sebe, kývla hlavou, pozorně upírala oči na celou scenérii a studovala detaily. Sledovala staromódní džunku se šarlatovými plachtami, která kolmo proťala brázdu za trajektem, a slyšela hlučné rozhovory cestujících na plavidle. Rozhodla se, že si po schůzce udělá poznámky a pokusí se zachytit atmosféru i své pocity. Ať už bude psát o čemkoli, bude se to odehrávat v Hongkongu, možná právě na trajektu, na němž teď stojí.

V Kau-lungu Magda urazila krátkou vzdálenost k hotelu Peninsula a začala mít pocit, že každý krok ve zdejším hustém vzduchu je dřina. Před hotelem bylo rušno, hemžilo se to hosty i kolemjdoucími, taxíky zde vysazovaly i vyzvedávaly pasažéry, kolem pobíhal personál v elegantních zelených livrejích a bílých rukavičkách. Magdin pohled přeskakoval z jednoho člověka na druhého a snažil se najít Jamese Weie. Až nakonec uviděla nad davem tvář muže, jenž se rozhlížel přes hlavy ostatních kolem sebe. Jeho oči neklidně těkaly, jako by něco hledaly. Přejely přes Magdu a pak se vrátily zpět. Viděla, jak se jeho výraz proměnil. Se zřejmou nejistotou na ni upíral pohled, ale pak se široce usmál a zvedl ruku, aby jí energicky

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Společnost magických předmětů**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.